

Fábián László

bánatok vektora: szonett

ágyamban ott maradt az asszony
 érett testének ízes illata
 bánattal telve sem haragszom
 hogy nincs hozzám többé egy jó szava
 egy percre visszahívtam ifjúságát
 a gyöttrő és gyötrető szenvedélyt
 föllobbantani pőre lángját
 párologtatva teste nedveként
 és asszony lett szerelmes gyöngye asszony
 – talán így volt vagy csak így láttam én –
 értett hozzá hogy könnyeket fakasszon
 hiányérzetet hagyjon itt helyén...
 most már magánya vethet neki ágyat:
 sóhajos bamba éjszakákba bágyad

Csokonai vektor: szonett

megáporodott zűrös éjszakák –
 a villanykályha zúg miként a tenger –
 fölkel vizek és kínlódik az ember
 párnákat vagy takarót rak át

persze azért nem ez az éjszaka
 több is kevesebb is talán nem ennyi
 legelőbb mindig azt kell észrevenni
 merről jöhet az elmúlás szaga

tudni: a pusztulásé minden éj
 felezett mindenkori emberélet –
 minek látszik a csalfa vak remény

hová lettek az álmok és a Lillák? –
 kérdezi néha hogyha még föléled
 vagy nem sajognak lelkén épp a stigmák

szorongások vektora: szonett

láttam egy asszonyt szép volt hajdanában
 az arca inkább érdekes
 mint aki bizonyítékot keres
 firtattam mértem mért volt más korábban

láttam a sűrű fogak meglazultak
 a bőre szürkébb haja kifakult
 idegen arcán a jövő s a múlt
 riogatni még egymástól tanultak

a büszke test így adja meg magát
 nem sejtí hogy nyugalmat nem talált
 lassan roncsolja tovább a szorongás

rugalmas szöveteit szüntelen
 mardossa-mállasztja félelem
 ami még látszik az már csak a forgács

emlékek vektora: szonett

mélységéből a felejtett időnek
 fölviharzik egy letűnt szerelem
 más hangulatban másként más helyen
 az ígérek látomásba nőnek

a szürkében a színek újra élnek
 és elzenghet a néma szerenád
 a fájdalom a vérereken át
 megint bűvös szenvedélybe tér meg

nincs forradás nincs heg a seb begyógyult
 a szíveken a kéreg lett kemény
 s amint a sok-sok emlék összetódult

megcsillant újból régről a remény:
 ezüst sugár talán a teliholdból
 de mégis mégis az a régi fény